

Czerwony Karzeł

Bernard Korzeniewski

Znalazł się Czerwony Karzeł
Gdzieś na horyzoncie zdarzeń
Czarnej Dziury, co, wstydliva,
Osobliwość jakąś skrywa.
Niby taki mały zasięg
Ma, a już kurdupel pcha się
Pod Schwarzschilda sferę, afront
Ten tłumacząc grawitacją.
Czarna Dziura w bok gdzieś ciąży
(Mijał ją Błękitny Olbrzym),
Więc wzgardliwie kręci głową,
Jakby była Supernową.
I umyka z wielkim pędem,
Popęd Karła zowiąc błędem;
Nie przedłożysz głupiej babie,
Iż w fizycznym był on prawie,
Bowiem swym potężnym kuprem
Zakrzywiła wokół pustkę.
Mechaniki nikt nie zmieni
Zasad. Zatem, od niechcienia
Jakby, rusza Karzeł żywo
W bieg geodezyjną krzywą.
(Ruchu praw równania piękne
czasem mogą być na rękę).
Jednak raptem skręca Dziura
I w mgławicę daje nura
Ciemną, gdzie przed Karła wzrokiem
Skrzętnie skrywa swe powłoki.
Karzeł nie wziął, prąc po stycznej,
Poprawki relatywistycznej,
Stracił Dziury ślad i zbłądził:
Nieznajomość prawa szkodzi.
Cóż biednemu pozostanie?
Hawkinga promieniowanie.
Przeczekwała w kamuflażu
Supernowych trzy ekstazy
Dziura. Patrzy dookoła:
Rzecz fatalnie ma się zgoła.
Karła sprytnie się pozbyła,
Lecz prognoza jest niemiła,
Bowiem przepadł w międzyczasie

Gdzieś Błękitny Olbrzym, w klasie
Ciał niebieskich okaz rzadki.
(Wyjaśnieniem tej zagadki
Była inna czarna dziura.
Na jej widok wręcz jak burak
Nasz Błękitny spurpurowiał,
Jakby mu jądrowy prowiant
Się wyczerpał. Od tej strony
Już Olbrzymem był Czerwonym).
Czarnej Dziurze z braku wrażeń
Teraz zdałby się i Karzeł.
Naga prawda więc ją bodzie,
że zmądrzała już po szkodzie
I została, bez wątpienia,
Sam na sam z czasoprzestrzenią.
W tym ciężenia jest ambaras,
By dwie masy chciały naraz.